

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. VII. Alia quædam circa peccatum originale.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

visionem beatificam, aut aliam formam sanctificantem; illius privatio fuisset peccatum originale; ergo nulla fuisset pena originali peccato assignabilis. Respondetur penam in eo casu futuram displicentiam divinam, ejectionem positivam à regno, spoliationem donorum, quibus appetitus subijciebatur rationi, derelictionem in malo concupiscentiæ, mortis & similia.

SECTIO SEPTIMA.

Alia quadam circa peccatum Originale.

I. **Q**UÆRES primò: cum suprâ Sect. 3. sine *Verum peccatum originale & actuale conveniunt univocè in ratione peccati.* contra Durandum dixerimus peccatum originale verè & propriè esse peccatum; quares, inquam, utrum univocè in ratione peccati conveniat cum peccato actuali. Varii sunt dicendi modi: Capreolus originale peccatum æquivocè tantum in ratione peccati convenire asserit cum actuali, Richardus in 2. Dist. 32. art. 3. quæst. 2. & Azor tomo 1. lib. 4. cap. 29. q. 3. existimant convenire analogicè.

II. *Peccatum originale & actuale conveniunt univocè.* Mihi hac in re juxta principia in Philosophiâ, Disp. 6. de Animâ, Sect. 2. & alibi stabilita, dicendum videtur peccatum originale cum actuali convenire univocè. Ratio est: verus enim conceptus peccati, ut diximus, in utroque reperitur; ergo hic conceptus potest à differentiis quibus inter se discrepant abstrahi, sicque erit unus perfectè, & consequenter univocus, cum hæc sit regula quæ à Dialecticis ad dignoscenda univoca constituitur.

III. *Probabilius est, non posse dari peccatum originale veniale.* Quares secundò: utrum dari possit peccatum originale veniale. Pars negativa videtur probabilior; cum enim ex solâ Fide habeamus peccatum originale, non est extendendum ad alia quàm ad ea, quæ Fides cogit: Fide autem ad aliud peccatum originale concedendum non compellimur, præter illud quod defecto contrahitur, hoc verò est mortale, quodque meretur penam damni æternam, ut suprâ Sectione 3. num. 4. diximus.

Quorundam hæc de re sententia. Aliqui nihilominus affirmant posse peccatum originale veniale consistere in privatione alicujus alterius doni præter gratiam habituales, Fidei scilicet vel Spei, quod tamen non videtur admitendum; tunc enim contra omnes de facto foret in parvulis peccatum originale veniale.

IV. *Verum gratia per perseverantiam, & actus bonos Adams in nos transfundenda, fuisset meritum.* Quares tertio: utrum sicut privatio gratiæ, prout respicit peccatum Adams, est peccatum originale, ita & gratiæ derivanda in nos per actus bonos Adams, si perseverasset, fuisset meritum. Respondetur si per meritum nihil aliud intelligatur, quàm præmium ob bonum opus alterius collatum, posse aliquo modo dici meritum. Secundò negari id simpliciter potest, & dici plus requiri ad meritum, quàm ad peccatum, cum & per puram omissionem peccare quis possit, non tamen mereri.

V. *Quo sensu peccatum originale in parvulo dicitur posse peccatum.* Quares quarto: utrum hæc privatio gratiæ, in qua peccatum originale statuimus, sit etiam pena: Respondetur cum S. Thoma hic, quæst. 87. art. 7. formaliter, seu respectu sui non esse penam, sed tantum culpam in parvulo, cum non supponat culpam parvuli: at verò etiam in parvulo esse potest pena si consideretur respectu effectuum inde secutorum, concupiscentiæ, mortis, &c. Tandem respectu Adams esse potest pena quatenus nimi-

rum per illam ipse in suis posteris punitur.

VI. *Ab Adams solus, non Eva peccato pendebat peccati originalis in nos transfuso.* Quares quinto: utrum à solo Adamo vel etiam ab Evâ dependeret transfusio peccati originalis. Respondetur cum eodem Sancto Thoma q. 81. art. 5. peccatum vel peverentiam Evæ nihil ad hoc pertinuisse, sed solius Adams, utpote cujus transgressioni in Scripturis passim tribuitur peccatum originale in posteris; sic enim ad Romanos 5. v. 12. & 19. dicitur. *Sicut per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit. Sicut per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi, &c.* Item primæ ad Corinth. 15. v. 22. *Sicut in Adam omnes moriuntur.* Tandem Concilium Trid. sess. 5. num. 2. ait, *Adamum gratiam nobis perdidisse.* Illud verò Ecclesiastici 25. ubi dicitur, *A muliere initium factum est peccati & per illam omnes moriuntur*, intelligitur occasionaliter.

VII. *Quid si Eva sola, vel stans Adamo, aliquis ex illius posteris prolapsus fuisset in peccati.* Quares sexto: quid si Eva sola peccasset, non Adamus, vel si stante Adamo aliqui postea ex illius filiis peccassent. Respondetur si Eva sola peccasset, gratiam & justitiam originale sibi perdidisset, posterius tamen omnes cum gratiâ & justitiâ originali nati fuissent. Quoad secundum Scotus in 2. d. 32. affirmat, si aliquis ex Filiis Adæ postea peccasset omnes filii illius posteros contracturos peccatum originale. Contrarium nihilominus dicendum cum S. Thoma citato, & communi doctorum sententiâ, sibi enim soli nocuisset is, quicumque fuisset, non aliis, cum illorum caput constitutus non fuisset, saltem nullum id asserendi habemus fundamentum. Probabilius etiam videtur, si Adamus peccasset post animationem foetus, prolem illam non amissuram fuisse gratiam, nec justitiam originale, ut cum S. Augustino in Plal. 48. docet communis sententia.

VIII. *Quid si Adamo censuratum fuerit in illo peccatum originale.* Quares septimò: fueritne in Adamo peccatum originale? Affirmat Cajetanus hic, q. 83. art. 1. Dicendum tamen in Adamo non fuisse peccatum originale, nisi causaliter, in quantum nimirum illius peccatum causa fuit, ut nos omnes originale peccatum contraheremus. Quare non incongrue distinguere possumus, & dicere in Adamo fuisse peccatum originale originans, non originatum.

IX. *Verum si Eva non peccasset, Adamo tamen peccato, contraxisset illa peccatum originale.* Quares octavò: utrum si Eva non peccasset, Adamo tamen peccante contraxisset illa peccatum originale. Respondetur negativè; quamvis enim illa ex Adamo processerit, utpote ex illius substantiâ formata, non tamen feminali propagatione ab illo est progenita, quod ad contrahendum originale peccatum censetur ab omnibus requisitum. Hinc sequitur, si homo quispiam jam à Deo crearetur, aut alio quovis modo, quam per generationem naturalem à Deo miraculosè ex humanâ carne formaretur, sequitur, inquam, eum originale peccatum non contracturum.

X. *Ex solâ ebriatione fructum vitæ contraxisset peccatum originale.* Quares nonò: si Adamus aliud mortale peccatum admisisset, præceptum tamen de non comedendo ex ligno vetito non fuisset transgressus, utrum inde nos originale peccatum contraxissemus. Respondetur nos ob illud aliud peccatum non contracturos peccatum originale, nec gratiam amissuros; soli enim peccato eius ligni vetiti alligatum videtur pactum illud Gen. 2. v. 17. à Deo cum Adamo initum. Si tamen post aliud peccatum grave Adamus adhuc de ligno illo comedisset, nos per hoc secundum peccatum gratiam amississemus, non quod Adamus illam tunc habuerit, sed quia nos jus ad eam habendam necdum amiseramus. Probabilius tamen est, si Adamus interiùs tantum, seu solâ voluntate circa comestionem illius pomi deliquisset, & non opere peccatum compevisset

plevisset exterior, nos originale peccatum inde non contracturos.

XI.
Ad peccati originalis transmissio- nem postum aliquid, vel ordinatio divina requiritur.

Quæres decimò : utrum requiratur pactum ad transfusionem peccati originalis? Respondetur aliquam saltem Dei ordinationem ad hoc requiri; neque enim ex naturâ rei peccatum Adami transit, vel peccatum transfunditur in posteros, alioqui peccata etiam parentum modò transirent in filios, verisimilius tamen est debuisse hanc Dei ordinationem Adamo innotescere, alias privatio gratiæ non fuisset ullo modo voluntaria. Ut verò parvulus in conceptione contrahat peccatum originale, aliud non requiritur, quàm ut anima uniatu carnî seminaliter ab Adamo propagata, & hoc modo homo concipiatur.

XII.
De pœni se- cundariis peccati origi- nalis.

Quæres undecimò : quam sint pœnæ peccati primi parentis, & originalis? Respondetur inprimis illius pœnam esse mortem corporalem, corruptionem naturæ, & alia hujus vitæ mala; dissipato enim semel statu innocentie, natura sibi relinquatur, & consequenter hujusmodi motibus naturaliter agitur, quibus alioqui ex peculiari Dei providentiâ caruisset.

SECTIO OCTAVA.

Varia inquiruntur circa parvulos sine remedio peccati originalis decedentes.

I.
Pelagiani veram Dei visionem parvulis in originali decedentibus concesserunt.

Quæres quid parvulis illis fiet, qui sine baptismo decedunt? Pelagiani, ut diximus sect. 1. cum ipsos nullo originali peccato infectos esse assererent, licet è cœlo seu beatorum convictu eos excluderent, ob illud Joannis tertio, v. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aquâ & spiritu Sancto non potest introire in regnum Dei*, veram tamen beatitudinem seu visionem Dei parvulis ab eis concessam esse probabilius est, ut ex variis locis Sancti Augustini deducitur.

II.
Parvulos in originali decedentes aternâ vitâ privandos certum est.

Certum nihilominus est parvulos istos verè esse damnatos, omnique ut gratiâ, ita & visione Dei, seu gloriâ privatos. Hic est communis Ecclesiæ Catholice sensus, & ostendi videtur ex illis Apostoli verbis ad Romanos 5. v. 1. *Per unius delictum in omnes homines in condemnationem*: Probatur etiam clarè ex loco illo Joannis 3. præcedente numero citato, inane enim videtur inter regnum cœlorum & vitam aternam distinguere, cum in Scripturâ semper pro eodem sumantur. Tandem hoc à Concilio Florentino in literis unionis est definitum.

III.
Parvuli cum originali decedentes non cruciabuntur igne.

Quæritur ulterius, utrum hi parvuli præter pœnam damni, pœnam aliquam sensus patiantur? Volunt aliqui cruciari illos pœnâ ignis, cui opiniononi favere videtur S. Augustinus, S. Fulgentius, & alii nonnulli ex Sanctis Patribus. Contrarium tamen est probabilius, quod cum sancto Thoma q. 5. de malo tenent omnes ferè Scholastici, estque expressa sententia sancti Gregorii Nazianzeni, Ambrosii & aliorum nonnullorum ex sanctis Patribus, & defumi ulterius videtur ex Innocentio tertio, cap. *Majores* de baptismo, ubi dicitur pœnam peccati originalis esse carentiam divinæ visionis, peccati verò actualis perpetuum gehennæ cruciatum. Et sanè cum fides ad hoc non cogat, nimis durum videtur puniri aliquem pœnâ ignis, eaque aternâ ob peccatum ab alio commissum. Nec adeo explorata hac in re est mens Sancti Au-

gustini, imò valde eum in hac controversiâ dubium fuisse constat; ut advertit Tannerus hic disp. 4. q. 10. dub. 5. lib. enim quinto contra Julianum cap. 8. & Epistolâ 28. ad Hieronymum sic habet: *Cum ad pœnas ventum est parvulorum, magnis mihi erede coarctor angustis, nec quid respondeam prorsus invenio &c. Doce igitur quid sentire, quid dicere debeamus.*

Dubia est mens S. Augustini circa pœnam parvulorum.

Alii itaque licet parvulos pœnâ ignis cruciandos negent, dicunt nihilominus levi aliquâ eos tristitiâ afficiendos ob amissam beatitudinem, quæ ipsis remota, in primo scilicet parente fuerat debita: ita post Fulgentium & S. Augustinum affirmat Abulensis Math. 25. q. 666. Aureolus, Petrus Sotus; Bellarminus lib. 6. de peccatis cap. 7. Valentia q. 17. puncto 4. Tannerus hic, d. 4. q. 10. dub. 5. num. 110. licet contrariam sententiam fateatur inter Theologos esse communem.

IV.
Censent aliqui parvulos hocse levi tristitiâ aternam afficiendos.

Secunda ergo & vera sententia negat parvulos ullâ omnino pœnâ, dolore, aut tristitiâ afficiendos, sed solâ pœnâ damni: ita S. Thomas, S. Bonaventura, Halensis, Scotus, Durandus, Gabriel, Salmeron ad Romanos 5. d. 48. Vasquez d. 134. cap. 3. Salas d. 11. sect. 6. num. 83. Zamel hic, q. 83. art. 8. qui tamen in eo excedit, quòd sententiam hanc certam, catholicam, & omnium Theologorum esse pronuntiet. Ratio autem est quia cum non peccaverint personaliter, non videntur aliâ pœnâ digni, quàm pœna damni, ut supra ex Innocentio tertio ostendimus.

V.
Hi parvuli nullo omnino dolore aut tristitiâ afficiuntur.

Licet verò cognoscant (quamvis id aliqui negent) se privatos visione beatificâ & gloriâ Sanctorum, nullum tamen inde dolorem capient, considerantes namque se beatitudinem illam, non suâ culpâ sed alienâ perdidisse, item felices esse se præ aliis, qui pœnæ aternæ ignis sunt adjudicati, præterea felicitatis illius adeptionem nunquam se in suâ potestate habuisse, & inutilem de eâ tristitiam futuram, facile illam impediunt, præsertim cum inordinatis motibus carentes, haud difficulter in divinâ voluntate & ordinatione acquiescant. Deus etiam concursus ad dolorem, qui ex cognitione amissæ beatitudinis connaturaliter sequeretur, potest suspendere.

VI.
Quamvis celesti gloriâ sciant se privatos, nullam tamen inde capient tristitiam.

Quæri tandem potest, quales, & quo loco sint post diem judicii futuri hi parvuli. Tannerus hic d. 4. q. 10. dub. 5. num. 95. & videtur communior inter Theologos opinio, existimat eos in loco quodam subterraneo obscure perpetuò detentum iri. Ratio eorum est, quia cum inimici Dei sint, & è Paradiso ejecti, non videtur convenire iis locus adeo amœnus, ac volunt aliqui terram post diem judicii futuram. Deinde dicunt multi terram tunc aquâ undique cooperiendam: quo tamen non obstante Salas d. 11. sect. 6. num. 95. & alii putant parvulos natando in aquis, & super terram degere posse.

VII.
Putant aliqui parvulos hocse in loco obscure subterraneo semper detentum iri.

Alii itaque, & melius, volunt eos post diem judicii super terram in loco amœno perpetuò mansuros, alioqui, inquit punirentur pœna sensus, si corporibus induti carerent luce, & consequenter visu sensuum ac membrorum: ita Suarez tomo 4. in tertiam partem, d. 45. Lessius lib. 13. de perfectionibus divinis cap. 22. Salmeron, Salas, & alii: Addit verò Suarez tomo 2. in 3. p. d. 48. sect. 2. si intra terram mansuri sint, terram futuram pellucidam, ut ad eos lux perveniat, & commodum ibidem habeant vivendi locum. Tandem multi eis concedunt, non solum cognitionem Dei, & consequenter amorem, sed etiam perfectam aliarum rerum notitiam, & hoc sensu beatitudinem natura-

VIII.
Alii eos post diem judicii in loco amœno super terram perpetuò mansuros asserunt.

Habebunt Dei cognitionem, & amorem.